

Arrest

nr. 110 178 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE MAEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Ghawchak in het district Surkh Rod (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Tadzjiek. U bent ongehuwd. U bent vijf jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in september 2011 en vroeg op 20 oktober 2011 in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u gans uw leven, samen met uw ouders en uw jongere broer, in het dorp Ghawchak. Uw enige zus is getrouwd en woont eveneens met haar man in hetzelfde dorp. U had, samen met uw vader, een inkomen dankzij uw baan als timmerman bij een lokale werkgever, X. In die hoedanigheid werd u ook ingeschakeld in de bouw van militaire bases voor Amerikanen en Afghanen in de provincie Nangarhar. Twee weken voor de maand ramadan, ongeveer midden juli 2011, werd uw moeder aangesproken door taliban. Zij moest u en uw vader de boodschap doorgeven

dat jullie moesten stoppen met werken en dat één van jullie zich moest inschakelen in de jihad. Daar hadden jullie echter geen oren naar en dus werd er twee weken later een dreigbrief bij jullie thuis afgeleverd. Erin werden dezelfde eisen nog eens schriftelijk herhaald en werd jullie bovendien nog slechts een week bedenktijd gegeven. De ouderlingen van het dorp, en het dorps hoofd zelf, stelden jullie echter gerust en raadden jullie aan dit dreigement niet au sérieux te nemen. Een maand later sloeg het noodlot echter toe. Terwijl uw vader in de moskee was, kregen jullie thuis de taliban op bezoek. Hun bedoelingen waren allerm minst vriendschappelijk en u verzette zich krachtdadig. U kreeg een klap in het gezicht, maar slaagde er desalniettemin in te ontsnappen. Later zou u van uw moeder vernemen, dat uw vader, die op het moment van uw vlucht net thuis kwam, en uw broer, werden meegenomen door de talibs. U en uw moeder vonden onderdak bij uw oom Aimal, de broer van uw moeder, en u werd aangeraden het land te verlaten. Uw oom zette de logistieke en financiële organisatie van uw reis op poten en twee weken later kon u via Iran, Turkije, Griekenland en Italië België bereiken. U heeft geen nieuws van uw vader of broer. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de taliban vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, uitgegeven op 21 hamal 1387 Afghaanse kalender (AK) (9 april 2008 Gregoriaanse kalender (GK)); de originele taskara van uw vader; de originele taskara van uw broer; een origineel attest van uw werkgever, 'Qadiri Brothers Construction Company' (QBCC) en een originele dreigbrief van de taliban, opgesteld op 1 ramadan 1432 Islamitische kalender (IK) (1 augustus 2011 GK).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 28 oktober 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoon dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart 17 jaar oud te zijn in oktober 2011 en dus minderjarig, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven. Zo is het bevreedend dat u allerm minst kan uitweiden over de inhoud van de talibandreigbrief, nochtans het enige document dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas (zie gehoorverslag CGVS, dd. 19/04/2012, p.19). Tot driemaal toe tracht het Commissariaat-generaal, aan het begin van het gehoor, van u te horen te krijgen wat precies de inhoud is van de brief, en telkens lijkt u te willen vermijden ter zake te komen. "Het is een dreigbrief", antwoordt u een eerste keer, wanneer het CGVS u vraagt wat erin staat (CGVS, p.3). Een tweede keer laat u uitschijnen dat u werd gevraagd te stoppen met werken. En de derde keer geeft u ten slotte indirect toe dat u van de inhoud niet zo goed op de hoogte bent. U haalt aan dat u "de brief niet zo goed kunt lezen", en ook nog dat u, hoewel u de taal wel spreekt, het Pashtu "niet zo goed kan lezen" (CGVS, p.4). Van het feit dat de brief in het Pashtu werd opgesteld lijkt u overigens niet honderd percent overtuigd en door wie het stuk ondertekend werd weet u al helemaal niet (CGVS, p.4). Een dergelijk flagrant gebrek aan belangstelling voor uw enige document is opmerkelijk. Deze vaststelling is des te veelzeggender daar u zowel in Afghanistan – u verklaart zelf dat u er mee naar het dorps hoofd was geweest (CGVS, p.14) en dat hij tot de inval van de taliban, ongeveer een maand later (CGVS, p.15), in het bezit was van uw moeder (CGVS, p.18) – als in België – u had die brief reeds in uw bezit ten tijde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), exact drie maanden vóór het gehoor op het CGVS (zie vragenlijst DVZ, dd.19/01/2012, p.3) – ruimschoots de tijd heeft gehad om u zich de inhoud van dit document eigen te maken. Deze argumentatie doet meteen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Doorheen het gehoor ondermijnen overigens nog andere opmerkelijke, en zelfs ronduit tegenstrijdige, uitlatingen de geloofwaardigheid van de dreigbrief. Zo houdt u vol dat uw vader en uzelf zich naar het dorps hoofd begaven om de, die dag bij jullie thuis afgeleverde, brief voor te leggen aan hem, en dat hij jullie op het hart drukte "je geen zorgen te maken", en de brief "niet serieus te nemen". Deze geruststellende woorden aan jullie adres herhaalde het dorps hoofd blijkbaar een tweede keer - erop wijzend dat "er geen probleem was" - toen de, in de boodschap van de taliban gestipuleerde, bedenktijd van een week voorbij was. Wanneer het CGVS enige verwondering uitdrukt bij dit vreemde gedrag van het dorps hoofd - tenslotte toch een gezagsdrager - lijkt u plotseling de aandacht op een

nietszeggend feit te willen vestigen, met name dat er “twee dorps hoofden zijn” (CGVS, p.14 en p.15). Uw voorstelling van de ingesteldheid van een dorps hoofd houdt, binnen de Afghaanse context, waarin met bedreigingen van de taliban begrijpelijkerwijs nochtans niet licht omgesprongen wordt, hoegenaamd geen steek. Los van het feit dat het ter beschikking stellen van bedenktijd door de taliban een eerder eigenaardig fenomeen mag heten – men kan zich immers afvragen of de taliban iemand in dergelijke situaties voor een keuze, dan wel voor een voldongen feit stellen - duikt in uw verklaringen overigens een zwaarwegende tegenstrijdigheid op. In de DVZ had u namelijk verduidelijkt dat u “een maand de tijd kreeg om te beslissen” (vragenlijst DVZ, p.3), terwijl u het op het CGVS systematisch over “een week” heeft (CGVS, p.14 en p.15). Uit de vertaling van de dreigbrief (zie stuk 5) blijkt dat er inderdaad sprake is van een week bedenktijd, bevinding die onomstotelijk bevestigt wat hierboven reeds werd vastgesteld, met name dat u zich de inhoud van de dreigbrief allerminst had eigen gemaakt ten tijde van dit eerste gehoor op de DVZ, en dat er dus bezwaarlijk kan gesproken worden van een doorleefde vrees voor vervolging door de taliban.

Volledigheidshalve dient ten slotte te worden opgemerkt dat ook aan uw tewerkstelling, gedurende anderhalf à twee jaar (CGVS, p.9), door ‘Qadiri Brothers Construction Company’ (QBCC), weinig geloof kan worden gehecht. Zo vertoont het document dat u op 25 juli 2012 - overigens ruime tijd na het gehoor op het CGVS - werd toegestuurd door uw oom Aimal (zie stuk 8), en dat u voorlegt ter staving hiervan, een aantal flagrante inconsistenties met onze objectieve informatie. Het licentienummer D-1901, dat op uw voorgelegde document verbonden is met uw vermeende werkgever QBCC, van wie het adres zich zogenaamd in Jalalabad bevindt, hoort op de ‘Investors Directory’ van het ‘Afghanistan Investment Support Agency’ bij het bedrijf ‘Qadir Brothers’, met als adres Sar-e Kotal Khair Khana, District 17 in Kabul. Bovendien zijn ook de telefoonnummers die op uw bewijsstuk worden vermeld allerminst strokend met de contactnummers van de échte ‘Qadir Brothers’ (zie stuk 4 en informatie in het administratief dossier). Deze ongerijmdheden, samen met de overigens op zichzelf opmerkelijke vaststelling dat zelfs op uw document enerzijds van ‘Qadiri’ en anderzijds van ‘Qadiry (stempel) sprake is, leiden tot de onvermijdelijke bevinding dat het bestaan van QBCC ongeloofwaardig wordt en dat bijgevolg ook uw tewerkstelling daar naar het rijk der fabeltjes dient verwezen te worden. Daar uw vrees voor de taliban haar oorsprong kent in uw activiteiten bij QBCC (CGVS, p.4), komt ook de geloofwaardigheid hiervan verder op de helling te staan.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanspraak in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De identiteitsdocumenten die u voorlegt (taskara’s van uzelf, uw vader en uw broer) bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Het attest van uw werkgever en de talibandreigbrief werden al uitvoerig besproken in de argumentatie van deze beslissing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Surkh Rod (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Surkh Rod te ontlopen. Bovendien vervalt voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.6), volgens het UNHCR, de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van die stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot de 5de graad naar school bent geweest (CGVS, p.7), dat u naast uw moedertaal Dari ook een goede kennis van het Pashtu heeft (CGVS, p.4 en p.6) en dat u bovendien gedurende een zestal maanden een cursus Engels heeft gevolgd in de stad Jalalabad (CGVS, p.6 en p.7). U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw oom Aimal er in geslaagd is een bedrag van 12 à 13 duizend dollar bij elkaar te brengen in de zeer korte tijdsperiode van amper twee weken (CGVS, p.13). Dat uw oom hiervoor gronden kon verkopen (CGVS, p.14), blijkbaar zonder te moeten overgaan tot de verkoop van jullie huis – dat volgens uw

verklaringen momenteel onbewoond is (CGVS, p.6) – lijkt deze indruk te sterken. Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u de stad Jalalabad, die overigens op nauwelijks enkele kilometers van uw dorp Ghawchak verwijderd is, heel goed schijnt te kennen, daar u aangeeft hier Engelse les te hebben gevolgd (CGVS, p.6), in de wijk Ada-e-Chaparhar ervan een winkel te hebben uitgebaat (CGVS, p.9) en er in het algemeen meer affiniteit mee leek te hebben dan met uw eigen districtscentrum Sultanpur. Dit laatste element bevestigt u zelf wanneer u aangeeft slechts twee keer naar Sultanpur te zijn gegaan (CGVS, p.7), maar anderzijds wel uw boodschappen te hebben gedaan in Jalalabad (CGVS, p.11). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de zeer nabijgelegen stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Surkh Rod te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij vanwege de taliban ondervonden had ten gevolge van zijn tewerkstelling bij een lokale werkgever die onder meer werd ingeschakeld bij de bouw van militaire bases voor Amerikanen en Afghanen in de provincie Nangarhar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag door de commissaris-generaal werd verworpen om reden dat (i) verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd, (ii) verzoeker een flagrant gebrek aan belangstelling aan de dag legt voor het enige document dat hij ter staving van zijn asielaanvraag neerlegt; verzoeker kan immers niet in het minst verduidelijking verschaffen over de inhoud van de brief, (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dreigbrief, (iv) het document dat verzoeker neerlegt ter staving van zijn tewerkstelling tal van inconsistenties vertoont met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zodat hiermee de geloofwaardigheid omtrent verzoekers tewerkstelling in het gedrang komt en verzoeker ten slotte, voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, over een vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn tewerkstelling bij de lokale werkgever Jalil Qadiri een document neerlegt dat vermeldt dat hij bij voornoemde zou gewerkt hebben vanaf "2009/05/04". Nog daargelaten dat nergens uit het document blijkt hoe lang verzoeker daar gewerkt zou hebben, noch op welke datum dit document werd opgesteld, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit stuk tal van anomalieën bevat. Zo blijkt uit de *'Investors Directory'* van het *'Afghanistan Investment Support Agency'* dat het licentienummer D-1901, dat op het door verzoeker voorgelegde document verbonden is met zijn vermeende werkgever QBCC van wie het adres zich zogenaamd in Jalalabad bevindt, in werkelijkheid toebehoort aan het bedrijf 'Qadir Brothers', met als adres Sar-e Kotal Khair Khana, District 17 in Kabul. Bovendien stemmen de telefoonnummers die op verzoekers document worden vermeld niet overeen met de contactnummers van het met dit bedrijf verbonden licentienummer van de 'Qadir Brothers'. Deze ongerijmdheden, samen met de vaststelling dat op verzoekers document enerzijds van 'Qadiri' en anderzijds van 'Qadiry (stempel) sprake is, maken dat aan dit document geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Hieruit volgt dat het bestaan van QBCC ongeloofwaardig wordt waardoor niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij de lokale werkgever en bijgevolg evenmin aan zijn beweerde problemen met de taliban.

De door verzoeker bijgebrachte documenten per brief van 20 juni 2013, een enveloppe, dreigbrieven van de taliban alsook een certificaat van zijn job bij QBCC samen met een visitekaartje doen aan bovenstaande geen afbreuk. De enveloppe is wat ze is, de dreigbrieven van de taliban zijn slechts fotokopieën waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht. Op de fotokopie van het certificaat van QBCC werd ditmaal het licentienummer weggelaten en worden andere telefoonnummers vermeld. De aangebrachte wijzigingen zijn duidelijk aangebracht in functie van het motief van de bestreden beslissing hierover. Hoe dan ook betreft het slechts een fotokopie waaraan alleen al om het manipuleerbare karakter ervan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Aangezien verzoekers problemen met de taliban de kern van het relaas uitmaken volstaan deze vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoonde.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Surkh Rod te ontlopen.

Zo blijkt vooreerst uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat voor mannelijke alleenstaanden, de nood aan traditionele beschermingsmechanismen waaronder familie-, clan- en stamverbanden wegvalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (stuk 15, UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*, 17 december 2010). De commissaris-generaal stelde dienaangaande vast dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Verzoeker toont hiermee aan dat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van die stedelijke gebieden.

Verzoeker die tot de 5de graad naar school is geweest, heeft in Jalalabad Engelse les gevolgd en heeft er volgens zijn verklaringen in de wijk Ada-e-Chaparhar een winkel uitgebaat.

Voorts blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt waardoor kan worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Evenmin weerlegt verzoeker de door de bestreden beslissing genomen conclusie dat hij, gelet op hetgeen vooraf gaat, beschikt over een vestigingsalternatief in Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER